

Het Zunderts Toneel gebruikt een tuinbouwkas in Zundert als decor voor de voorstelling Moeland.

foto Edmund Messerschmidt/het fotoburo

Voorstelling Moeland van Het Zunderts Toneel is raak

Er valt weinig te lachen bij de nieuwste voorstelling van Het Zunderts Toneel.

Moeland over de problematiek van 'zij en wij', meer specifiek mensen uit landen ten oosten van ons en Nederlanders, Zunderenaren. Misschien dat het voortdurende getwist, vooral in de vorm van monologen, ook weinig ruimte laat voor humor. Pas helemaal aan het einde laat de vrouwelijke burgemeester in een wat kolderieke schets wat zien van het speciale van deze gemeenschap. Ze zegt: „Mijn eigen schuld, mijn missie is mislukt.”

Tot dat laatste moment is Moeland-Rijk van de Armen een collectief probleem dat een individuele uitwerking krijgt. Waarom zijn zij hier? Welk recht hebben ze daarop? 'Zij' zijn dan de 'Moelanders die ons werk afpakken, zich niet aanpassen.' In korte scènes krijgt de toeschouwer een heel divers beeld van de welhaast onontwaaerbare kluwen waaruit deze materie bestaat. Het zijn vooral ik-verhaaltjes, tot in detail, die een beeld

TONEEL

- Moeland, Het Zunderts Toneel
- Café Schuttershof verzamelplaats
- Gezien op 14 september 2012
- Nog te zien volgende weekends

schetsen van dit veelzijdige probleem.

En dat is erg goed in beeld gebracht. Elke keer opnieuw klinkt een verhaal plausibel of toch minstens acceptabel, waardoor er weer een mooi gecreëerde verwarring ontstaat. Want elke keer opnieuw blijkt een individueel probleem of een individuele situatie op zich eerlijk en oprecht. Een meisje uit 'Moeland' droomt al van een betere toekomst: „Lang zal ik leven als een sjeke vrouw. Ik droom van mooie momenten. Ik spaar voor mooie momenten.” Het is duidelijk dat deze uitgesproken gedachte een wens zal blijven, al heeft ze natuurlijk evenveel recht op die

toekomst als een Nederlander. Maar ook de huisjesmelker heeft wel iets in te brengen, want je kunt Nederland toch ook niet laten verkrotten. De housekeeper, een andere naam voor huisbaas, denkt er weinig genuanceerd over. Het zal hem worst wezen wanneer er te veel mensen in zo'n krot slapen, want 'ze kiezen er toch zelf voor.'

Een belangrijk element van Moeland is de dans, want de sfeer van het werk wordt daarin prachtig weergegeven. Je voelt als het ware in de soms verkrampte bewegingen hoe de grond voor deze Moelanders het enige terrein is waar ze zich thuis voelen. Grond voelt overal aan als basis van het leven. Er is door regisseur Koen Schyvens met de teksten van Peter Dicus een bijna reëel beeld neergezet van de complexiteit van moderne migratie. Toch heeft het theatrale karakter deze voorstelling uitgetild boven het alledaagse. Als spiegel voor de toeschouwer heeft het veel zeggingskracht.

Kees van Meel